

Aksel Larsen: Må jeg tillade mig den korte bemærkning i anledning af den tale, det ærede medlem hr. Viggo Starcke netop sluttede, at det ærede medlem hr. Viggo Starckes forklaring om, hvorledes kommunismen er, og hvorledes landbrugernes forhold er under det kommunistiske system, er fuldkommen forkert. Da jeg må anse det ærede medlem hr. Viggo Starcke for at være et nogenlunde intelligent menneske, nå, ja, så forbyder forretningsordenen mig på træffende måde at karakterisere det ærede medlem, som kan tillade sig herfra at sige noget, om hvilket han må vide eller kunne vide, at det er direkte urigtigt.

Må jeg ellers om situationen og udviklingen have lov at sige, at det synes at være en regel, at historien gentager sig selv. Den gør det ikke skematisk, og den gør det sjældent med de samme personer som aktører på den historiske arena, men den gør det sådan, at lighedspunkterne er umiddelbare og iøjnefaldende, selvom perioderne mellem historiens delvise gentagen sig selv ofte er lange. Et studium af historien viser også, at når den gentager sig selv, minder det mange gange om en tragedie i modsætning til det tidligere og oprindelige drama. Det hænger vel sammen med den kendsgerning, at kapitalismen befinder sig i sin forfaldsperiode, at den som udtrykt i Danmarks kommunistiske partis principerklæring fra partikongressen i maj måned 1949 ikke mere er en fremadrivende kraft, men er blevet til rådnende og snyltende kapitalisme, at vi nu oplever små og store historiske fejltagelser gentaget efter kun godt 10 års forløb, men derfor mere groteske end dengang. Det er jo ikke stort mere end 10 år siden, de regerende og toneangivende kredse i de kapitalistiske eller, som man nu behager at kalde dem: vestlige lande, ikke blot lod deres frygt for og deres had til kommunismen og den socialistiske verden komme til udtryk, men berusede sig i tanker og ønskedrømme om at knuse denne verden, at tilintetgøre marxismen både som idé og som materiel magt for påny at gøre kapitalisme og imperialisme til eneherskere i verden. Ønskedrømmene måtte i hvert fald for en tid opgives eller trænges i baggrunden. Den tåbelige tyrkeretro på, at Sovjetunionen var en kolos på lerfodder med en kaotisk økonomi og et ubrugeligt produktionsapparat, en uduelig, slet bevæbnet forsvarsmagt og en befolkning, som kun ventede på angrebet udefra for som een mand at rejse sig til sejrrigt oprør mod knuttens tyranni, denne tåbelige tyrkeretro måtte opgives, og håbet om en sejr over de fascistiske aksemagter

med Hitlertyskland i spidsen og om europæiske landes, deriblandt Danmarks, befrielse fra Gestapovældet måtte knyttes til Sovjetunionens heltmodige soldater, deres tanks og bajonetter.

Kommunistforskrækkelsen i alt, hvad man nu kalder vestlige lande, måtte vige pladsen for erkendelsen af, at ikke alene var en effektiv modstand og befrielseskamp uden kommunisterne umulig, men kommunisterne og de kommunistiske partier var den stærkeste, den kampdygtigste, den mest offerberedte, den førende kamptrop, når det gjaldt fædrelandet og friheden. Det er som sagt kun godt 10 år siden, kommunistforskrækkelsen var trumf bl. a. for de partier, hvis repræsentanter har talt før mig i denne debat, såvel som for deres mere end 300 dagblade og deres hundreder af andre propaganda- og påvirkningsmidler. Det er også kun godt 5 år siden, de samme partier, den samme presse, ja, de samme politikere med de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hr. Ole Bjørn Kraft som højtalere søgte at overgå hinanden i erklæringer om, at de beklagede at have miskendt og fejlvurderet Sovjetunionen, og i højtidelige forsikringer om, at de højagtede og respekterede de danske kommunister og på det dybeste beklagede, at de nogensinde havde stemt for eller støttet tvangsforanstaltninger mod os, det være sig i tvivlsom overensstemmelse med eller eklatant stridende mod Danmarks riges grundlov og mod alt, hvad der kunne fortjene benævnelsen demokratiske grundanskuelser.

Døde mænd rider hurtigt, siger man. I dag er ikke blot de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hr. Ole Bjørn Kraft, men alle deres meningsfæller og åndsfrænder i hele verden i færd med i forstærket og grotesk form, men på tragediens tribune at gentage sig selv fra for 10 år siden, ja, de forsøger at overgå sig selv. Planen om en krigerisk koalition i samarbejde med Hitlertyskland, en koalition, som skulle overfalde og knuse Sovjetunionen, samtidig med at man tog fat på ikke blot at forfølge, men helst at udrydde kommunismen i de mere eller mindre vestlige lande, er efter en kort hvilepause blevet afløst af en økonomisk-krigerisk koalition under førerskab og kommando af verdenskapitalismens reaktionære højborg, Amerikas Forenede Stater, og den får begejstret tilslutning af Portugals og Spaniens fascisme og af de Gaulles femtekolonne i Frankrig, af Englands konservative og af det stadig mere indskrumpede tal af Vesteuropas højre-socialdemokrater. Det er kun i allerbedste overensstem-